

## Särkevä sydän auki

Joulu on muistojen aikaa. Erityisesti tänä vuonna minulle. Isäni nukkui pois vuoden alussa. Hän oli oikea jouluihminen. Jo pitkälti ennen joulua hän piilotteli lahjoja. Kiusoitteli meitä lapsia Isolla Kierolla, joksi joulupukkia kutsui. Ja lipikalaa, lipeäkalaa ei saanut syödä muutoin kuin jouluna. Tosin vanhetessaan joulu alkoi olla joka päivä. Onhan se lipikala niin hyvää.

Joulupukki tuli meille joka joulu. Siinä vaiheessa, kun me lapset olimme jo aikuisuuden kynnyksellä, meitä nuorempi naapurin poika oli pukkina ja veljeni uhkasi karata kotoa, jos vielä pukki tulee aattona. Onneksi tulivat lapsenlapset ja joulu pukkeineen oli pelastettu.

Muistelen myös omien lasteni jouluja. Poikaani, joka innoissaan kiljahti kirkkoväen

iloksi: "Muumipeikko!" nähdessään joulukirkossa pyöreähköön kirkkoherran albassaan. Mietin, olenko osannut välittää sen lämmön ja rakkauden jouluihin. Jeesuksen syntymän ihmeen, mitä itse koin lapsuudessani. Riittääkö siihen aina nuorimmaiseni lukema jouluevankeliumi?

Kuuntelen puhelimesa, miten lapsenlapseni ovat innoissaan joulusta. Toinen toivoo numeroita joululahjaksi. Toinen kertoo innoissaan joulukorttien askartelusta. Kuuntelen haikeudella. He viettävää nyt omaa jouluaan satojen kilometrien päässä. Iäkäs äitini viettää ensimmäistä yksinäistä jouluaan. Tätä on liikkeellä. Rakkaudesta nousevaa haikeutta, halua varjella rakkaimpamme.

Joulu on avannut sydämeni, joulu on avannut mieleni. Ja olen kiitollinen taas tästäkin joulusta, vaikka kirkon ovet ovat kiinni. Pidetään sydämet auki Jeesuksen tulla. Ja niin se joulukin tulee. Ja kirkon ovet vielä avautuvat. Ja kukaan ei ole joulussaan yksin. Herra kanssanne!

**Riikka Talvitie**

